

החברותא

החברותא בטענן פנימי לחברים גליון מס' 677 בס"ד ערש"ק פר' ויקהל כ"ד אדר א' תשפ"ב

פנינים יקרים

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל (לה, א) משה רבינו הקהיל את כל עם ישראל בלי יוצא מן הכלל ומסר להם על אודות מעשה המשכן וכליו, מדוע צריך לאסוף את כללות עם ישראל במצוה זו? כי לבנין המשכן דרושה האחדות כאיש אחד בכללות עם ישראל, כי הרי ראינו שלא נחרב הבית בשניה אלא בעון שנאת חנם שהוא שורש הפירוד.

ויקהל משה וכו' (לה, א) למחרת יום הכיפורים (רש"י) ...ר"ל שזה היה ממחרת יוהכ"פ שירד משה מן ההר בקדושה גדולה שקיבל בהר ארבעים יום על כן היו כל ישראל נאספים שישמעו ממנו דבורים קדושים, וזהו שפירש רש"י על פי דבורו הם נאספים ר"ל על פי שהיה לו דבורים קדושים נאספים אליו מעצמם לשמוע ממנו תורה ועצות לעבודת השי"ת, כן תעשו גם אתם לקדש עצמכם כמותם. (מאור ושמש)

ויקהל משה וכו' (לה, א) לפי שעשו העגל הוצרך משה להקהילם ולאספם אליו לחזור לשרשם ולהאיר אור הקדושה ולהסיר מעליהם טומאת העגל, ולפי שחטאו באלה אלהיך ישראל כנגדו בא לתקן אמר אלה הדברים וכו'.

ששת ימים תעשה מלאכה וכו' (לה, ב) בפרשתינו נאמרה ההוראה על השבת תחילה ולאחר מכן ענין המשכן וכליו ואילו בפרשת כי תשא נאמרה קודם פרשת המשכן וכליו ורק בסוף הענין הוזכרה ענין שבת והלכותיה, הדבר מוסבר שהקב"ה רצה להראות חיבתו לבני ישראל לכן הקדים את מלאכת המשכן ממנו להשראת השכינה כמש"כ ושכנתי בתוכם (כה, ה), ושכנתי בתוך בני ישראל (כט, מה) ורק אח"כ נצטוו על כבוד שמים שזה ענין השבת, ואילו משה רצה להראות את חיבתן של ישראל כלפי הקב"ה לכן הקדים את השבת שזה כבודו של הקב"ה ורק לאחר מכן לימד את פרשת המשכן כבודן של ישראל.

ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי קדש וכו' (לה, ב) על ידי קדושת השבת משביתים כל הקושיות וכן אומרים בלכה דודי רב לך שבת בעמק הבכא שע"י ש"ק זוכים לצאת מעמק הבכא.

(מקור ברוך-סרט)

וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה' (לה, ב) בשבת יכולים להעלות כל הדברים הנמוכים והשפלים לכן אוכלים רגל בהמה וגם בצלים שהם שפלים שבירקות (וכן שמרימל - זנב החיה ומעלין אותו עד הראש).

קחו מאתכם וכו' (לה, ה) ר"ל שפשוטי העם יקחו מעצמם נדבתם לה' כל מה שכתוב בפרשה כדי להאיר להם בנשמתם הארה וקדושה על ידי הצדיקים, וזהו וכל חכם לב בכם ר"ל החכמים הם הצדיקים הבאים להאיר ולהדליק נשמות ישראל.

וכל חכם לב בכם יבואו ויעשו וכו' (לה, י) עבודת האדם מצמיין ומשתקף בזה שברגע הראשון ששומע על דבר מצוה שמזדמנת לו אינו משתהה בעשייתה אלא מיד הולך ומקיימה, על זה רמז הכתוב וכל חכם לב בכם יבואו ויעשו, ברגע ששומעים על קיום איזה מצוה שהוא מיד באים ועושים אותה וכן כתוב יבואו ויעשו...

מעשה המשכן וכליו הן הם מסורת התורה הקדושה הצפונות וזעירין נינהו שיוכל לעמוד עליהם ובכוחם יכולים יחידים לבא אל שורש נשמתם, אך כל איש ישראל מחויב להתבונן ולחפש ולהתפלל להקב"ה שיאיר עיניו לפי שרשו.

(רגל מחנה אפרים)

אגרת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

לכבוד

שקולות כבמאזנים ושני דרכים לפניו, ובכוח בחירתו יבחר באחת מהן, לטוב או למוטב, - לחיי עולם וגאולת הנפש, או ח"ו בוחר חיי שעה ואריכות הגלות, וגם שם ידו תנחהו ומאריכים לו אף, עד שישוב לאיתנו, לתנאו הראשון שהתנה במעשה בראשית שמדת התשובה קדמה לה.

כדי שיזכה להציל נפשו, כדי שיזכה לראות בנועם ה', חייב האדם להתעקש להיות ער לעצם הסכנה אשר הוא שרוי בה, מצב יצרו, אויבו בנפש, וחכמינו גילו לנו עצה נפלאה, איך לעמוד במלחמה ולנצח בה: "לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר רע" (ברכות דף ה.). בידך חייבת להיות היוזמה של הקרב, כששונאך תוקפך, אתה מוכן לקרב וזוכה בו, רק באותו הרף עין של הנשימה הזו, עד התחדשות נשימה חדשה תוך הרף עין, כחוק התחדשות הבריאה, ואז חוזרת המלחמה על עצמה, וחוזר חלילה, המאבק הוא עצם החיים, במלחמה הזאת אתה הופך להיות בורא של עצמך, בבחינת ממת ומחיה, כמאמר החכם: "מה יעשה ויחיה?" ימית עצמו ויחיה", (מסכת תמיד ל:). יחיה לעולמי עד תחת כנפי השכינה.

מה הוא ה"מנא קרבא" מה הם כלי המלחמה היעילים ומה הן תחבולות המלחמה? בזה שיכיר את אפסותו, את האין שלו, לא ישכח! ויתלהט תמיד בכל כוחותיו להגיע לכך, אחרי הכירו לדעת כי זה הוא עוגן ההצלה היחיד שיעמוד לו בעת מיצר ומצוקה, ירוץ בשארית נפשו לקראת תכליתו, ומעוצם ריצתו לא יוכל לעכבו שום דבר, וגם אז לא ירגיש שום כאב וייסורים, כי חשקת קנין

ומי ייתן והיה לבבך זה לפניו כל הימים. כי בקשת האמונה וקנינה עבודה גדולה היא, כמאמר הכתוב: "אם תבקשנה ככסף, וכמטמונים תחפשנה, אז תבין יראת ה'" (משלי ב, ד),

ומי שמבקש לעלות על דרך האמונה ללכת בה תמיד, מתגלים לו מכשולים ועיכובים שונים, ועל כן הזהירו לנו חכמינו ז"ל: "אל תאמין בעצמך עד יום מותך" (מס' אבות, ב, ד). כי אחר שחפץ הקב"ה להרבות בשכר האדם, צריך שקניין האמונה יהיה חרוט בבשרו בחינת "מבשרי אחזה אלוה", כדי שערך האמונה לא יהיה מוחזק לעצמו, נפרד ממהותו, - אלא האדם גופו דייקא, על כל מכשולותיו ונטיות טבעו וכל לבושיו, יהיו מציאות אמונה, יהיה אפוף כולו אמונה, אשר אז בודאי תתגלה על ידו מציאות הבורא בעולם.

אי אפשר להגיע לכך ואין זוכים לזה, אם כי יתן את עצמו לה'. יקריב לו את כל רצונותיו, כל אהבותיו וכל נטיות טבעו, יבטל בביטול גמור, להכיר לדעת שאין לו שום אחיזה, שום כוח ושום שכל, מלבד הכוח האלוקי המפעם בקרבו והמפעילהו, גם שומרו מן העבירות ע"י הזמנת הסיבות השונות המונעות ממנו מלהוציא אל הפועל מחשבת פיגול, אם ע"י רגש הבושה או פחד מאדם שיראהו, או ע"י הצמצום בקול המצפון הפנימי הלוחש לאדם תדיר, כדי שתשאר ענין הבחירה בעולם. ולשם כך נותנים לו לאדם תמיד שתי אפשרויות

אגרת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

צופה ומביט תמונתו, כתבה עליו התורה
"ולא ידע איש את קבורתו", משום שהגיע
בעבודתו למדרגה כזאת שהפך כולו להיות
נפש, שגופו נתאפס כל כך, שלא נוכל לידע
קבורתו - לא נודע שנקבר בכלל, נפסק
להיות בו בחינת קבורה, לא נשתייר בו
בחינת גוף הטעון קבר.

כל אדם מישראל, באשר הוא שם, יכול
וצריך להגיע לפי ערך מדריגתו לכך. להניח
הטפל, בו מסתתר טבעו, מנדהו של האדם,
ולאחוז בעיקר. ומי שרוצה בכך באמת,
זוכה ומגיע לשלימות תיקון נפשו, ומן
השמים מסייעין בידו. כי לא ידח ממנו
נידח. ואז טוב לו בעולם הזה ואשרי חלקו
לעולם הבא. וכל העולם כולו כדאי הוא לו.

דבקותו בחיי החיים גברה על הכל, כי
נתגלה לו כבר עוצם התענוג הנפלא, אשר
אין האדם יכול להשיג, לא הפה לדבר ולא
האוזן לשמוע, וזכה בה, דווקא ע"י עבודתו
במצרי הגוף שהוא המדרגה היותר תחתונה
של הבריאה.

למדרגה גבוהה זו זכו הגדולים מצוקי ארץ,
אשר תמיד התייגעו על מציאותם ומסרו
חלבם ודמם למסרקות ברזל, כי אש האהבה
לקרבת ה', עצמה וגברה על ייסוריהם, זכו
והפכו גופם לנפש להיות מרכבה לשכינתו
יתברך.

ומשה רבנו ע"ה שכתוב עליו "בכל ביתי
נאמן הוא" (במדבר, יב, ז), שהיה כולו
בחינת "ביתי" ונאמר עליו ולא קם כמשה

מציאותנו, שהיא מציאות השפלות, ובקשת
הרחמים מאת בעל הרחמים להושיענו בעת
המצוקה, והתפילה היוצאת מעומק הלב
באמת, עולה למעלה ומתייצבת לפני כיסא
הכבוד לעורר רחמים על כל ישראל באשר
הם שם, להחיש פדות עמו בקבוץ כל
הגלויות, וכל אחד יקריב רצונותיו לפני ה',
אז נכריח את הקדושה להתגלות ע"י ביטול
עצמנו כליל, ואז נשיג את מה שמבקשים
מאתנו מלמעלה, ונחדש ימינו כקדם וכשנים
קדמוניות בבחינת "איש תחת גפנו ואיש
תחת תאנתו"

ברגשי ידידות...

כסלו תשל"ו

לכבוד

והנה האדם בכל מקום שהוא נמצא ובכל
מצב בו הוא נתון, צריך לחפש את הקשר
אל האמונה, כי זה הוא התפקיד היסודי של
האדם לתכלית זו הוא נברא. ועד שהאדם
זוכה להגיע למדה זו, עובר האדם
הרפתקאות שונות ורבים הם המכשולים
בדרך, משום שטבע האדם מושך את האדם
לעשות היפך תפקידו להרחיקו מן הקדושה.
כדי לקיים המשך השליטה של הרשעות
בעולם, ולבסס את השקר. ודווקא בימים
הללו, מוטל עלינו להיאבק בכוח רב נגד
השטן של העולם, ע"י שנחיה תמיד עם

המשך פנינים יקרים

ויאמר משה ראו קרא ה' בשם בצלאל וכו' (ל, ה) הכוונה בזה לפי שהיה קשה בעיניהם לאמר שע"י מעשה המשכן יתכפר על מעשה העגל בזה יהיה מופת גדול זה שלא בחר ה' מי שיעשה המשכן אלא את בצלאל בן בנו של חור שהרגתם אותו על שלא עשה את העגל ובוזה יתכפר לכם עוון העגל, מפני שקמטור נעשה סניגור לכן לא יחס בצלאל אלא עד חור.
(מעמי המצוה להאריז"ל)

ראו כי קרא ה' בשם בצלאל (ל, ה) כשמתגלה הצדיק שהוא החן והיופי של העולם כל מי שמתקרב ונכלל בזה החן האמת נפתחין עיניו ורואה ומסתכל בגדלות ה', וזהו ראו דייקא כי ע"י שנתגלה ונתגדל שם בצלאל עי"ז ראו כי עי"ז נפתחין העינים ורואים התגלות הפאר, וזהו כי קרא ה' בשם דהיינו ששם ה' ושמו של בצלאל משותף בשמינו.

וימלא אותו רוח אלקים (ל, זא) לשון רצון היינו אחר שידע לצרף אותיות שבהם נבראו שמים וארץ וייחד שני השמות ביחד כי ה' הוא האלקים אזי נתמלא הרצון הקדוש היינו שיוכל העולם להתנהג גם ע"י בחינת אלקים כי כולא חד הוא רק טוב, ובאמת הלא כתיב כי מאתו לא תצא הרעה וכו', וזהו וימלא אותו רוח אלקים בחכמה ודעת שיתקשרו כל העולמות ע"י הדעת.

ולחשוב מחשבות (ל, זב) למחשבתו הקדומה כי מתחלה עלה במחשבה של מדת הדין במחשבה הקדומה, ואח"כ בזהב בכסף ובנחשת.
(בית אהרן)

והמלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשות אותה והותר (ל, זט) מאי והמלאכה היה ראוי לכתוב שהזהב ושאר הדברים היתה דים, וכן צ"ב הלשון דים והותר הנראים כסותרים, ויש בזה רמז לפענ"ד כי במשכן היה הציור עבודת מעשה בראשית הנקראים מלאכה כמש"כ ויכל אלקים - מלאכתו אשר עשה, וה"פ המלאכה היינו מלאכת המשכן היה דים והותר כמעשה בראשית שהיה נכלל במלאכת המשכן והותר הכוונה לחדושי תורה.

אלה פקודי המשכן משכן העדות (ל, כא) דרשו חז"ל שנתמשכן שני פעמים בעוונותיהם של ישראל, וירצה שאם היינו מצערים עצמנו על חרבן בית המקדש אז היה חרבן בית המקדש כפרת עוון, וד"ל.
(ארץ צבי המגיד מווידסלאב זצ"ל)

אלה פקודי המשכן משכן העדות וכו' (ל, כא) הכלל יש אדם שעושה מצות הבורא יתברך אבל עדיין אינו במדרגה שיהיה מחובר ע"י המצוה להבורא יתברך שע"ז יהיה להבית"ש תענוג מישראל וכו' וזהו אלה פקודי מלשון התחברות מלשון חייב אדם לפקוד, דהיינו בלשון התחברות אל השכינה כי משכן מלשון שכינה ועדות מלשון תענוג שהוא תענוג לשכינה.

עבודת הלוויים וכו' (ל, כא) הכלל הוא שהקב"ה משפיע תמיד על עמו ישראל חסד ורחמים, ומה שלפעמים ח"ו בא איזה רעה לישראל הוא רק כדי שבסוף יבוא מזה טובה לישראל, וזהו הרמז עבודת הלוויים הוא מדת משפט ביד איתמר בן אהרן הכהן שהוא מידת החסד דהיינו שמדת המשפט הוא ביד החסד כשיבוא מזה חסד.

ויפרוש את האהל על המשכן (מ, יט) והנה הגוף נעשה מחומר עכור והנשמה היא עצם ספירי כעצם השמים לטהר, וראוי שהחומר יהיה האהל והנשמה תהיה המשכן, וכן אהלך מכון ליעקב לגוף, והנשמה מכונה בשם ישראל, וזהו ויפרש את האהל על המשכן שראוי שהקב"ה ישמור את הגוף כ"ש ונכון שישמור את הנשמה חלק אלוך ממעל.

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים 91050

5829688 - 02 פקס: 5325477 - 02

ניתן לקבל במייל: av5829688@gmail.com ת.ד. 5080 ירושלים

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

